

1799-01-28

OPHAVSMAND/NØGLEPERSON

Christian Ulrich Clausen

FAKTA

Type:
Obituary

Sprog:
Dansk

Generel kommentar:
Tallene i firkantet parentes er linjenumre, der ikke fremgår af originalmanuskriptet

Tilblivelsessted:
Dronninglund

Arkivplacering:
Carlsberg Arkiv

Keywords:
Family, ancestors

SUMMARY

Funeral sermon of Jacob Jensen born 1738, the father of Christen Jacobsen. Here we also learn the names of J. C. Jacobsen great grandparents: Jens Sørensen and Sophie Pouls Datter.

TRANSSKRIFTION

Testament

over

Velagtede og Velfornemme Mand

Jacob Jensen Nørkier i Dronninglunds Sogn.

#

Jeg veed ikke, om Den, som gjorde mig, maatte optage mig om en liden Tid. Disse Ord ere at læse i Jobs Bog 32 Cap: V: 22. Ordene ere talte af Elihu, som var een af Jobs Venner, der var kommet for at støtte ham i hans Elendighed.- I Ordene forestiller han sig sin Død og Afsked fra denne Verden, og ..., at han ikke kunde vente her i denne Verden at have noget blivende Sted, men maatte berede sig paa engang og muligt om en kort Tid at drage herfra.- Dette, at han nu saaledes ... maatte vente at flytte herfra, han fremdeles ... ikke af en Hændelse; medens det som fra Herren ?

der har fastsat og besluttet: at alle Mensker skal døe. Jeg veed ikke, om Den, som gjorde mig, maatte optage mig om en liden Tid, saaledes taler Elihu og tilskriver Gud det, at han maatte døe det er og gandske vist: Gud har fældet Dommen, at Mensker for Synders Skyld skal døe: Paa hvilken dag Du æder af Kundskabens Træe, skal Du døe Døden 1 Mos: Bogs 2 Cap: V: 17.- I den Henseende siger David om Gud, at han taler til os Mennesker, og siger: Kommer igien I Menneskens Børn af den 90de Psalmes 3 V: og Job siger: at et Menneskes Maaneders Tal ere bestemte for Gud, at han kan ikke overgaae dem af Jobs Bogs 14 Cap: V: 5. Det vil sige: Et Menneske kan ikke forlænge sit Liv et Øjeblik længere end Gud vil og alt forud har bestemt og besluttet.- Mærkværdig var

ellers den Maade Elihu beskriver sin Død
paa: han kalder den en Optagelse: hvor

med han giver tilkende, at Guds Børns Død
ikke er andet end en Optagelse:

Gud optager dem til sig i hans Ord og
Herligheds Himmel i de lystige Verden
i det frydefulde Paradis at de der ...
skal glædes og frydes ved Guds Ansigts Høye og
idelige Beskuelse: og i Sandhed. Naar Guds
Børn fra denne Side betragte Deres Død, da
har de ikke Behov at frygte for Døden; men
snarere maa længes efter den; thi hvo
vil ikke gjerne optages til Ære, til Glæde
til Høyhed, og just en saadan Optagelse
er Guds Børns Død; derfor er det Elihu
kalder sin Død en optagelse: jeg ved ikke,
om Den, som gjorde mig, maatte optage
mig om en liden Tid.-Som Elihu her
taler om sin Død, at den var ham vis, saa
taler han om Sammes Uvished: han
vidste han skulde døe; men han vidste ikke
naar han skulde døe; det kunde maaskee
vare nogle Aar; men det kunde ogsaa

skee i en Hast, om en liden Stund, før han
selv kunde tænke det.- Det gaaer og saaledes
til i Verden: saa vis som Døden er os, saa
unær er den os i Henseende til Tiden: Vi veed
ikke: enten skal vi døe i de unge aar eller i
den modne Alder: Uvis er Døden os i Hen-
seende til Stedet; enten vi døe her eller
der, hiemme eller blandt Fremmede.-
Uvis er Døden ogsaa i Henseende til Maa-
den: Vi veed ikke, om vi skal døe hastig
eller langsom: Paa vor Sygeseng eller andre
Steder: af denne eller en anden Sygdom:
det er altsammen skiult og forborgent
for vore Øyne.- Ingen af os veed: hvem
Døden først vil borttage, og paa hvad

Maade vi skal Døe: Dette maa nok minde os om, at vi altid holde os beredte; ..

hvor forskrekkeligt vil det ikke være for os, og hvor evig ulykkelige vilde vi ikke blive, om Døden bortrykte os midt i

vore Synder: De derfor, som vandre paa den brede Vey; som leve et ondt og ugudeligt Levned, ere endt i en Beklagelses værdig Forfatning; thi hvor forskrekkelig vil ikke Døden blive for Dem, om den overfalder Dem hastig og uformodentlig.- De derimod, som leve et helligt og gudeligt Levnet, som ere vaagne og ædrue, som frygte Gud, og have bevaret en god Samvittighed; De kan endogsaa være trøstige og frimodige, om Døden end pludseligen overfalder Dem: Thi De ere bredte, naar Gud kalde Dem: De ere Gud behagelige, ikke blot fordi De ere døbte paa Christum, eller blot fordi De kalde sig christne og iagttage den christne Kirkes udvortes Skikke; men Det, hvorpaa De grunde Deres Haab om Guds Nde og Velbehag og Deres Siæls evige Salig-

giørelse er, at De føle den glade Bevidsthed hos sig selv, at De leve som Christne og føre en dydig og samvittighedsfuld Vandel i Verden: X ..., som saaledes tænke og handle i Verden, kan med Sindetslighed og Frimodighed sige ved Deres Døde nærmeste / Den maae komme hastig eller langsom, tidlig eller sildig / med Apostelen Paulus i hans 2^{det} Brev til Corinthierne 1 Cap: v. 12.-10 Denne er vor Herre, som er vor Samvittigheds Vidnesbyrd, at vi have vandret i Verden i Eenfoldighed og Guds Retfærdighed:

Denne store, denne gode Samvittigheds Vidnesbyrd trødstede glædede og opmuntrede saa-

vel i Livet som i Døden Den i Livet
agtbare of velfornemme Mand Jacob Jensen
Nørkier / hvis afsieledede Legeme vi i Dagbr>

have ledsaget til sit Hvilested: Og Dette gjorde
at han med christelig Taalmodighed bar sine
Lidelser og med velgrundet Haab om Hans
Siæls evig aliggjørelse overgav sin Siæl
i sin himmelske faders Haand.-
Hvad denne vor salige Afdødes Indgang
Fremgang og Udgang af Verden videre
angaaer: Da er han født i Aart 1738
den 11te Januari i Vorsaaes Krog i Albeck
Sogn af ærlige og gudfrygtige Ægte Forældre/
Jens Sørensen og Sophie Pauls Datter, som
begge for lang Tid ere hensovte i Herren.-
Da forommeldte vor salig Afdøde var i hans
4de Aar, behagede det Gud at gøre ham
faderløs og hans Moder til en Enke; med dog
siden en Tid efter at give ham en Stif-Fader

ved Navn Jesper Christensen af Lyngsaaes Gaard
i forommeldte Sogn.- Han opholdt sig hos disse
hans Forældre og var Dem lydige og un-
derdanig saavel i den umyndige som i den
voxne Alder indtil Han var 28 aar gam-
mel, da han efter Guds Bestyrelse og med
sine Forældres Villie og Samtykke indlod sig
i Egteskab den 16de November 1766 med gn:
Christen Enke Giertrud Clem-
mensdatter i Nørkier heri Dronninglunds
Sogn: I hvilket Egteskab De have avlet til-
sammen 2de Børn, nemlig een Søn og
een Datter. Datteren døde i hendes spæde
Aar; men Sønnen er her tilstede og føler
med Kummer Tabet af en god Fader
og hans Ungdoms Hærre og Veyleder:

Disse christelige Egtefolk levede tilsammen
Eireligen og gudfrygtigen i 29 Aar; da
det behagede det guddommelige Forsyn ved en

J. C. JACOBSENS ARKIV

CARISBERGFONDET

salig Død at bortkalde hans elskværdige hustrue Giertrud Clemmens Datter den 7de Julii 1795, og derved berøvede ham den bedste Deel af hans jordiske Glæde; men dog levede han stedse hen med Taalmodighed og havde altid sin bedste Fornøielse og Sinds...lighed i Gud og hans Ords Betragtning; Derved opmuntrede han sig stedse saavel i denne sin eenlige Stand, som forhen i sørgelig nødende Gienvordigheder Endeligen mod Slutningen af afvigte Aar mærkede vor Salig Afdøde, at hans

Helbreddeligen tog af, indtil endeligen Dødens Nærmelse og dermed Følgende Svagheder foraarsagede, at han maatte begive sig til Sengen den 7de Januar da dødelig Svaghed anfaldt ham alt mere og mere, indtil det guddommelige Forsyn behagede at bortkalde ham til den himmelske Glæde.- Paa sit Sygeleye har vor salig Afdøde ideligen anraabt Gud om hans Naade og en salig Forløsning, og han øvede sig stedse i Troe Haab og Taalmodighed indtil hans sidste salige Ende; Da han endeligen nedlagde hans Vandriungs Stav, og fuld af Troe og Haab overleverede hans Siæl i hans Forløser Haand Mandagen den 28de Januarii 1799, Efterat han her i Verden havde opnaaet en Alder af 61 Aar, 2de Uger og 2de Dage

Enkelt
med
Bilag og Dødsregning. Mand
Jacob Jensen Nørhede i Vronnengrunds Sogn.

#

Jeg undt ikke, om I vil, som gjorde mig, maatte og =
sige mig om nu endnu Tid. Dette Ord om at løbe
i Jørgen Bogen 32 Kap: 4: 22. Ordene om Salte af
Elihu, som man saa af Jørgen Bogen, der er en
Bemærk for at løbte ham i hans Land og Tid.
I Ordene fortæller han sig sin Alder og Aftid
for den i Ordene, og vi ser, at han ikke er
den store som i den i Ordene, som har noget
Almindelig. men maatte have sig saa ringe
og mindre om nu end Tid at drage Gæster.
Voks, at han nu saalder mig, som maatte om
de at løbte Gæster, med den som maatte om
ikke af nu end Tid; men det som fra Gæster

der kan fæsthold og beholde: at alle Mænd skal dø.
Jeg er ikke, om Du, som gjorde mig, maatte og hage
mig om nu Liden Gud, saaledes taler Elisha og
Lielserens Gud dog, at han maatte den Gud
er og grundet viden: Gud kan fæsthold dommen, at
Mænd som Gunderskjold skal dø. Den fæsthold
dog de ord af Lielserens Gud, skal den den
Gode / Hof. Bogs 2 Cap. 4:17. - I den Gunderskjold
taler siger David om Gud, at han taler til os
Mændene, og siger: Kommer igen i Mændenes
Bønn af den 90de Psalmes 34. Og Job siger: at
Mændenes Mændene taler om Liden Gud, at han
kan ikke og gøre som af Jobs Bogs 14 Cap. 4:5.
Gud vil sige: Et Mænd kan ikke forlange sig Liden
at Guds Liden Gud vil og alle Liden
kan Liden og Liden. - Men det vil
altid den Mænd Elisha Liden den den
gaa: Han taler den den Ophagelse: Guds
men han giver Liden, at Gud Liden den
ikke er andet end den Ophagelse:

Guds og hagens Gavn til sig i Guds Alms og
Gudliges Gavn i den Lyttige Døds
i den helligste Paradis, at da der er
skal glæde og frelse med Guds Velgørende Gode
Lidelige Bødder. Og: Dauden. Naar Gud
Bødder fra sin Side behagte Dødsen, da
Gave da ikke Døden at frelse for Døden; men
svarede maan Længde efter den; thi Gode
yde alle Givne og hagen til Alms, til Glæde
til Gode, og yde nu svarede og hagen
an Guds Bødder. Døden er det Elske
Bødder sin Døds nu og hagen. Jeg vordt
om den, som gjorde mig, maatte og hagen
mig om nu Liden. - Som Elske Gode
Liden om sin Døds, at den var Gode, han
Liden Gode og om Døden Døds: han
mitte han skulde den; men han skulde
naar han skulde den; det Døden maatte
vare noget; men det Døden og hagen

naar Sjindem: Da daafom, som maadren gaa
den Lortin Dej; som Lom og andt og ugildt
Ligt Lomak, som vilt i nu deklagor somertig
Sofabning; Igi gnom fortkrodtelig vil i den
Dobten alim for dem, om den onrofaltom
denm gattig og iformodrutlig: — Da den,
imot, som Lom og golligh og gintligh Lom,
nak, som om maagna og drom, som
Lrigke Gut, og hann Lomark nu got den
miltigat, da den nutogfaa om den Lortti
ga og forimotiga, om Dobten om glidfa,
Ligom onrofaltom den, Igi da om denm
naar Gut kalten den: Da om Gut Lige,
goliga, ick blot fontu da om dobla gaa
Skrithim, eller blot fontu da kalte sig
Skrithim og iagtkagn den skrithim Lortti
intromtet Phila; Men tak, Gvorya da
gindem Domes gaa om Gde Raad og
Dobtfag og Droms Bidlo roign Balige

gjennem se, at de Løbe den glade berømmelse
Gode sig selv, at de Løbe som Egnen og for
en rigtig og samvittighedsfuld Dædt i den
den. Men, som Paulus tænke og handle
i Døden, kan med Dint Herlig og for-
metigst lige med den gode Normale som
maar som en Gættig eller Laugdom, Lidlig
eller Lidlig med Apostelen Paulus i hans
2de Brev til de Corinthier 1 Kap. 4:12. -
Gennem se som den, som se som Sam-
vittigheds Dædt, at de Løbe som den
i Døden i Gættig og Gude det
fentigst.

Gennem se, som den gode Samvittigheds
Dædt, som den glade og opmærksomt se,
mel i den som i Døden den ~~den~~ i den
og den og den som Mand Jacob Jensen
Norrer / Guds afsluttede Logen den den

Jeg er lykkelig til at hilse dig: Og det er givet
at jeg med ædruelig Balmotigheit som
Lidelse og med velgrundeth Hæst om hans
Sidel mig Valiggjæveln overgav sin Sidel
i sin Gimmethen Sidelers Hæst.

Godt ommer vor salig Vffidte Indgang
Fremgang og Vffgang af i Dorden vidder
angaar: Da er jeg fød i Aar 1758^{den}
den 11de Januari i Koesjæs Kroq i Albeck
Bogn af ærlige og giffryghige Vffidte Forældre
Jens Sørensen og Sophie Paulsdatter, som
Ligger for Lang Tid i Hølløst i Hølløst.

Da forommelte vor salig Vffidte var i hans
4de Aar, befagte det Gud at giøre hans
Fædres og hans Moder til en Løst; men dog
siden en Tid efter at give ham en Dof: Siden

ind Navn Tøpper Christensen af Lyngsaaes Gaards
i forkommende Dogn. — Han ogfaldt sig God til
hans Forældre og var Dem lydij og uer-
sketelig saarsol i den rimjellige søn i den
noyne Væltre indtil han var 28de Var gaur-
mos, da han ofter Gæts Bortkjørelse og med
sine Forældre i Diller og Sam Kjeller indlet sig
i Eghedskab den 16de November 1766 med
Egteskonden Vedkommende heder Giertrud Clem-
mens Datter i Nørkier hvi Dronninglunds
Dogn: I hvi Eghedskab de gave avlet til-
samman 2de Børn, nemlig en Søⁿ og
en Datter. Datteren volds i hvi hvi hvi hvi
Var: men hvi hvi hvi hvi hvi hvi hvi hvi
med hvi hvi hvi hvi hvi hvi hvi hvi hvi
og hans hvi hvi hvi hvi hvi hvi hvi hvi hvi:

Denne skriftlige Lykkehøft leverte tilhørvor
Lindolig og gudsfrøghig i 29de Aar; da
den skilte sig ved gudsvorlige Skilte med en
salig Dødt af bortkalt Hans velsørgte hustru
Kvinden Giertrud Clemmens Datter den 4^{de}
Julii 1745, og dermed leverte hende den
bedste Dødt af Hans jordiske Glæde; men
dog leverte hende hende med Skalmøghed
og fandt altid sin bedste Forsørgelse og
Vinderforligst i Gud og Hans Vords
Bertraghning; Dermed opmuntrede
hans sig hende saerlig i sin egen
Egen Dødt, som forhen i sorgelig mædte
de Gjennemlygtere
Lindolig med Skilningerne af afsigte
Aar mædte den salig Dødt, at Hans

Hellend Linneliegru tog af, indtil natteliegru
Doktor Normen og derom Volgrude Svag =
førte Korarlagin, at hun maatte begiue
sig til Sengru den 7de Januari; da dertil
Svagst andfalte hun alt mere og mere, indtil
den guldsmuelige Sogin befagte at bortkalte
hun til den himmelte Glode. —

See sig Sigelien har mer selig Nyltorn
indliegru auraaet Gid om hans Maade og nu
salig Forloening, og ^{gave} ender sig i Tro,
Gud og Taalmodigst indtil hans sidste
salige Fede; da hun natteliegru indlagte hans
Sandsinge Nam, og fult af Tro og Gvad
omroernde hans Siel i hans Forloeb
huand Mandagru den 28de Januari 1799;
Lstnat hun for i Ordru gavde og naark
nu Alder af 61 Aar, 2de Uger og 2^{de}
Dage. —